

↳ Pál Sándor Attila

A depresszió

Olyan volt, mint egy ember. Apa hozta októberben. Egy kartondobozban ült, istállószaga volt és félt. Később, ha melléültem, nekem dőlt, és mindig pontosan, a megfelelő pillanatban nyögött. Többször volt beteg, epilepsziás egy nagy vihar után lett. Injekciókkal tartották életben, később tablettákkal, amik köré hús nőtt. Aztán pár év múltán folyamatossá váltak a rohamok. Hátracsuktuk az utolsó napokban. Körülbelül hárompercenként jött a rángatózás, elbújt a fészkerbe, szinte ütemre rázkódtak a farostlemezek, a műanyagbordák meg a drótdarabok. Kiszáradt, próbáltam itatni, kóválygott, mint aki részeg. Az egyik rohamnál végig fogtam a lábait, egy pillanatig úgy nézett ki, mint egy plüssállat. Mikor eljöttem, másnapra megdőglött (mert nagyapa szerint csak az ember tud meghalni). Apa már elásta, mire hazaértem. Azt mondták, mindenki sírt. A lábamra is szeretett ráülni. Anya mondta meg, mint eddig minden ilyesmit. Volt, aki nem is ismerte.

Szirtes János
Néni, 2011



A temetőkert

Amíg nagyanyám kapált és gereblyézett, addig nagyapám körbejárta a temetőt, hogy hány ismerőst talál. Mikor visszajött, ő is kapált egy kicsit, én pedig nem tudtam mit csinálni, így, mivel az egyik váza tele volt darázzsal, azokat kezdtem el öldödni. Aztán nagyapám újra elment sétálni, míg nagyanyám virágokat ültetett, és hangosan kiabált, ha talált valakit, nagyanyám pedig nem győzte csitíttatni. Én nevettem. Még megkérdeztem nagyanyámat, hogy ezek nem fagynak-e meg, mert már október van, mire ő mondta, hogy nem, az árvácska kitelel. Aztán elmentem vízért, hogy amíg nagyapa tehetetlen testekre gondol, meglocsoljuk a dédpapát.

A néni

Egy szimpatikus néni lakik a lépcsőházunkban. Nagyon öreg, és egészen alacsony. Fele olyan magas lehet, mint én. Vékony és lassú, talán nyugodtnak és megfontoltnak mondanám. Ritkán látni a városban, de a pici udvarunkat minden nap körbesétálja. Kíváncsian szoktunk nézni egymásra, én például úgy látom, a néni mindig szomorú. A háttámla nélküli padon szokott üldögélni, macskái nincsenek. Nem köszönök neki soha.

A földszint

A földszinten lakom, mióta az eszemet tudom. A legtovább az elsőig merészkedtem egyszer, akkor is azért, mert a fölöttünk lakó idős férfi megkért, segítek neki visszatenni a szintén idős, nyomorék feleségét az ágyra, ugyanis leesett, neki magának pedig sérve van. Utána fröccsel kínált, amit udvariasan visszautasítottam, pedig el kellett volna fogadnom. Most jut eszembe, hogy hazudtam. Egy alkalommal mégiscsak tovább merészkedtem, felmentem a tetőre. Szívdobogva lépkedtem felfelé a lépcsőházban, tiszta szutyok lett a kezem, ahogy csúsztattam a korláton, pedig azt lefelé szokták. Úgy képzeltem, tele van halott madarakkal. De aztán nem volt ott semmi. Hat darab kémény, négy antenna és öt padlásfedél. A kilátást nem mertem megnézni. Nem gondolok semmire, arra gondoltam.